

Tajemství vojenského kufříku

Někde v dálce zazněl výstřel a Michal se instinktivně skrčil. Poté uslyšel další čtyři a s nimi výkřiky bolesti a tlumené pokřiky velitelů ať se stáhnou do úkrytů. Poté nastalo hrobové ticho. Michal čekal a přitom si potichu odpočítával čas. Uběhla necelá půlhodina a opět se ozvaly výstřely. Někdo mu dal ruku na rameno a on se rychle otočil, připraven se bránit. Naštěstí to byl jen jeho přítel Petr. Petr byl svalnatější a měl kuráž, něco co Michal postrádal už od malička a často toho litoval. „Co tu tak postáváš?! Mohli tě zastřelit. Pojd'! Musíme hlouběji!“ sykl Petr a táhl Michala přes keřiky a kořeny do hlubší části lesa. Tam si našli velký keř, který bezpečně schoval oba dva. Nastala noc a Michal uslyšel tlumené kroky blížící se směrem k nim. Vzbudil Petra a dali se na útěk potemnělým lesem. Vojáci je zahlédli a vydali se za nimi. Jakmile zjistili, že je vojáci pronásledují, Petr se najednou odtrhl a začal běžet jiným směrem. Michal na něj chtěl zakřičet, že běží špatně, a že řeka, o které mluvili před spaním, je jiným směrem, když v tom uslyšel Petrův poslední výkřik. Michal se zděšeným výrazem na tváři sledoval, jak jeho jediným přítelem proletěly hned tři kulky a navždy ukončily jeho život.

Michal se s trhnutím probral a zjistil, že křičí. Hned se přinutil zmlknout a připomínal si, že to byl jen sen. Vlastně, ne tak docela. Byla to vzpomínka.

Michal Machunka se narodil v Drietomě na Slovensku. Byl před začátkem války pouhým dělníkem, měl ženu a byl se svým životem celkem spokojen. Jenže jednoho dne, konkrétně 28. 6. 1914, byl spáchán atentát na rakouského následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este a jeho manželku Žofii. Tento atentát byl záminka první světové války.

Michal vstoupil do rakousko-uherské armády, ale byl dne 8. 4. 1916 u Mrzlého vrchu nad Tolminem zajat. Poté byl dne 27. 6. 1917 převezen do zajateckého tábora Padula, kde vstoupil do italských legií. Zařazen do italských legií byl až 20. 6. 1918. Dne 23. 5. 1915 vyhlásila Itálie, za vlády krále Viktora Emanuela III., Rakousko-Uhersku válku. Po uplynutí necelých tří let byla podepsána první oficiální smlouva mezi italskou vládou a Československou národní radou o zřízení samostatného vojska v Itálii. Za italskou stranu ji podepsal italský

předseda vlády Vittorio Emanuel Orlando a za českou stranu ji podepsal Milan Rastislav Štefánik.

Vítr si jemně pohrával s pramínkem vlasů, který se uvolnil zpod klobouku. Vlasy si stáhl do nízkého uzlu, aby nepadaly do obličeje a přirazil si klobouk více do čela. Venku mrzlo a on si ani nemohl zahřát ruce, protože nesl prapor. Pro mnohé lidi to byl jen další den ve válce, ale pro něj to byl mimořádný den, kdy v Itálii vznikl 33. Československý střelecký pluk a Michal byl, dalo by se říct, členem.

Něco ho zastudilo na ruce a on si vzpomněl, že sedí u svého kufříku z války. Michal otevřel oči a zjistil, že mačká svůj starý legionářský klobouk. Vypadal jako normální klobouk, ale měl barvu myšího kožichu a vepředu se mírně odtrhávala nášivka italského legionáře. Látka se pod jeho pevným stiskem kroutila jako had a na dotyk byla drsná a nepříjemná. Když přešel palcem po nášivce, vybavila se mu další ze vzpomínek.

Stát v poslední řadě se vyplácí, když se máte fotit a nechcete být vidět nebo když si chcete zdřímnout, ale ne, když máte poslouchat velitele. Jelikož ho stejně neslyšel, rozhodl se porozhlédnout okolo. Řím je krásné město, ale moc toho z místa, kde Michal stál, vidět nebylo. Po dvou hodinách nudného výkladu velitel konečně křikl odchod a Michal se otočil a snažil si vrýt si ten pohled na pozoruhodné stavby do paměti.

Michal si vzpomínal také na svou první akci s 33. československým střeleckým plukem, která se odehrála od 15. 6. Do 23. 6. 1918, a byla velmi úspěšná.

Další boj, který si pamatoval, byl s rakouskými vojsky u Doss Alto v Itálii. Jednalo se o největší bojové vystoupení československých legií v Itálii. Tento boj byl velmi úspěšný a italská armáda zde zcela ovládla frontu.

Další významné datum bylo 3. 11. 1918, kdy bylo uzavřeno příměří mezi Rakousko-Uherskem a Dohodou ve Villa Giusti u Padovy.

Michal své vzpomínkové období zakončil datem 28. 6. 1919, a připomněl si, že to byl den, kdy byla v Paříži podepsána Versailleská smlouva.

Ještě chvíli se díval na věci, které mu v životě pomohly, než uchopil svůj klobouk a přidal ho do kufříku, který poté zavřel. Kufřík uložil na půdu, zamkl a vydal se vstříc jinému dobrodružství.

Michaela Vaňurová, 15 let
gymnázium Jana Palacha Mělník